

Dies i dies | 20 | Actualitzat el 29/10/2013 a les 07:00

Passejant per Barcelona (2)

Â El cap de setmana passat vaig passar per quatre escenaris barcelonins on, a pesar de tot (entengui's per tot traves administratives, estrangulaments econòmics, etc.), la música en directe segueix batejant per ara.Â

El primer va ser la sala Jamboree, on el saxofonista barceloní **Dani Nel·lo** i els seus sequaços retien un explosiu homenatge al profund saxofonista texà **King Curtis** a base de rhythm'n'blues i elegància extrema, sense deixar de prémer mai l'accelerador.

El segon escenari va ser el carrer Escudellers, sortint del Jamboree, on un escamot de turistes cremats em van sortir al pas cantant "Macarena" al ritme d'una darbuka, segurament acabada de comprar com a instrument típic; la part vocal era patètica, però el de la darbuka ho feia bé. Tenia sentit del ritme.

El tercer escenari va ser el Camp Nou i l'actuació també va ser coral: una multitudinària interpretació del "Cant del Barça", desafinada però intimidatòria, prèvia al partit en què l'equip del meu barri va guanyar el pèrfid i ploraner Madrid.

El quart escenari va ser la Sala de Tecles del Museu de la Música, on el diumenge el prestigiós músic barceloní **Xavier Díaz-Latorre** va fer sonar dues guitarres bellíssimes del voltant del 1700.

El va presentar **Jaume Ayats**, actual director del museu, qui per cert ha teoritzat força sobre els cants als camps de futbol... **Díaz-Latorre** va explicar que aquests instruments antics poden sonar una mica apagats o foscos a les orelles contemporànies, però més tard, quan va improvisar sobre el patró d'una tarantel·la, em va semblar que tenia la força i la profunditat del saxo de **King Curtis**. En definitiva i a pesar de tot: quanta música amaga encara Barcelona, perla del Mediterrani, ciutat dels meus amors...

Video: <http://www.youtube.com/watch?v=VcE2YdyjKDI>